

Иван Вазов

Сонет

Към един български писател

Ти писател неуморний, що без спирка със перото
книги пишеш, съчиняваш драми, стихове редиш,
ако бих ти казал прямо две-три думици, каквото
същ и искрен твой приятел, щеш ли да ми се гневиш?

Туй, що пишеш за народа, чакай в тебе да узрее,
да те въодушеви то, па тогаз му го предай!
Че несвястно четмо прави простий още да тъпее,
а разбрания да се смее. Твойта муза туй желай?

Не се самооболщавай и не вярвай думи частни,
че нарядко бива автор с публика да са съгласни:
че кога се той мни гений, тя го има за кърпач!

В работа си бръз не бивай, че туй навик е детинский,
с почит вирай се над нея, кат художник стар атинский
в статуята си любима; тъй *творец* ще си, не *писач*!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8434>]